

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

13. prosince 2015

ZASLALI:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH, ANGLIE

ČTENÍ: JÓB 15, ABAKUK 2, 1. LIST PETRŮV 3-5

Petrův růst

O Petrovi toho víme hodně. Jeho jméno pochází ze slova pro skálu, byl rybářem na Galilejském jezeře, na začátku svého učednictví žil v Kafarnaum, byl ženatý, vedl apoštoly a jako první rozpoznal v Ježíšovi Krista. Byl však poněkud vznětlivý a poměrně přímočarý. Byl to právě on, kdo zvedl meč v Getsemanské zahradě, a je známý tím, že třikrát zapřel Krista.

V prvním listu Petrově máme k dispozici vynikající záznam toho, jak se Petr vyvíjel a rostl, když kráčel ve stopách Krista. Velká část tohoto listu hovoří o nastavení mysli, o tom, jak bychom se měli chovat, obzvláště tváří v tvář protivenství. Petr mluví o posvěcení skrze krev Krista jako o základu procesu spásy a o růstu, který bychom všichni měli zakoušet, stavějíce na onom základním kameni, jímž je Kristus. Podrobujeme se ostatním nejen skrze zkoušky, ale i skrze lásku k nim. Petr však klade veliký důraz na myšlenku utrpení pro Krista. Jeho poselství je zcela v souladu s pisateli evangelia.

[Přečtěte si **1. Petrův 1:3, 23**] Slovo Boží je zodpovědné za naše znovuzrození a právě ono pomáhá nezničitelnému semenu vyrůst do spásy. Můžete si zde povšimnout paralely s podobností o rozsévání. Petrovo téma se velice úzce týká pomoci spoluvěřícím – máme společně růst. Chce se však ujistit, že všichni pracují na téže záměru. Když nás vyzývá k poslušnosti, chápe, že naše cesta k ní nebude přímočará, ale zároveň budou ony zkoušky, kterým čelíme, tím, co nás bude vytvaruje a zdokonalí. Petra posílily právě jeho životní zkoušky, a to mu pak umožnilo posilovat ostatní během jejich zkoušek. To nám ukazuje, že Boží moc se dokáže vyrovnat se vším, cokoli nám může přijít do cesty. [Přečtěte si **2. Korintským 12:9-10**]

To, že se staneme křesťany, však nezpůsobí, že všechny naše problémy zmizí jako mávnutím kouzelného proutku. Pohlížíme do budoucnosti, a Petr do svého poselství vkládá běžnou trojici, s níž se setkáváme v novozákonních listech, živoucí naději (**1. Petrův 1:3**), zkoušenou víru (**verš 7**) a lásku, kterou bychom měli projevovat Bohu a ostatním (**verš 8**). Skrze ně se budeme radovat, až obdržíme výsledek naší víry (**verš 9**).

[Přečtěte si **1. Petrův 2:1-3**] Měli bychom toužit po slovu Božím jako novorozené dítě touží po mléce svojí matky. Když je dítě hladové, dává o sobě vědět. Je rozhodnuté dostat se k potravě a nic jiného pro ně v tom okamžiku není důležité. Musíme si stejný hlad uchovat pro Slovo Boží, neboť potřebujeme ono duchovní mléko, aby pomohlo semenu v nás vyrůst ke spáse.

Ve **3:8** Petr uvádí dalších pět vlastností, které by v nás měly růst v hojné míře.

- ✍ *Jedna mysl* – měli bychom všichni mít podobnou mentalitu, to znamená, že bychom měli být formováni slovem Božím.
- ✍ *Soucit a empatie* (řecky: *sumpathes*) – sdílení pocitů, vnímavost k problémům ostatních
- ✍ *Bratrská láska* (řecky: *philadelphos*) – láska k bratrům (i sestrám!), kterou můžeme nazývat sourozeneckou láskou. Jak můžeme milovat ostatní, když s nimi nemáme nic společného? Rosteme v lásce skrze vzájemný kontakt a vzájemnou pomoc a podporu.
- ✍ *Soucité a citlivé srdce* – srdce, které je citlivé k potřebám ostatních.

 Jemná a pokorná mysl – přátelský přístup, přijetí nízkého společenského postavení, pozornost k ostatním okolo, dávání přednosti ostatním.

[Přečtěte si **1. Petruv 3:9, 14**] Neoplácejte zlo zlem. Naše emoce často potlačí naše dobré stránky, věci jako hněv a žárlivost se mohou dostat do cesty spravedlnosti, ale pokud učiníme naše zkoušky předmětem modlitby a zamyslíme se nad tím, jak by v naší situaci zareagoval Pán Ježíš Kristus, staneme se daleko lepšími lidmi. I v našich kázáních bychom si měli osvojit citlivý přístup a nezavalovat ostatní svými znalostmi [Přečtěte si **1. Petruv 3:15**]

[Přečtěte si **1. Petruv 4:1**] Ve čtvrté kapitole Petr vyslovuje myšlenku, že stejně jako Kristus ve svém zápase s hříchem trpěl a zvítězil, tak i člověk, který zápasí s utrpením, vítězí nad hříchem. Jsme vybízeni k tomu, abychom si osvojili Kristovu mysl, abychom, až budeme procházet utrpením a pokušením, měli v oněch zápasech a výzvách Kristovu sílu, která nám je pomůže přestat bez úhony. „Zanechali jsme hříchu“ – to neznamená, že už vůbec nehřešíme, ale můžeme se považovat za mrtvé vzhledem k hříchu a živé vzhledem k Bohu. Pokud jsme Božími služebníky, znamená to, že dokud Mu sloužíme, nebudeme se oddávat hříchu. Naším úkolem je neustále soustředit mysl na Krista, abychom nehřešili, ale žili pro Boha, namísto toho, abychom žili pro své vlastní vášně. Realita je ovšem velmi odlišná. Když máme Kristovu mysl, domnívám se, že můžeme říci, že jsme zanechali hříchu. My všichni bychom však měli pracovat na tom, abychom měli Kristovu mysl co nejčastěji!

[Přečtěte si **1. Petruv 4:7-11**] Zde máme několik dalších vlastností, kterými bychom se měli vyznačovat:

 Strízlivost – ne specificky co se týče alkoholu, ačkoliv jej sem samozřejmě můžeme zařadit, týká se to však celkové sebekontroly a jistoty, že jsme schopni vždy činit racionální rozhodnutí.

 Láska k ostatním – neboli vřelá dobročinnost ničí množství hříchů. Člověk, který miluje, si neuzívá hříchu.

[Přečtěte si **1. Korintským 13:4-6**]

 Pohostinnost – netýká se jednoduše toho, že někoho pozveme na jídlo, nýbrž štědrosti, s níž zacházíme s věcmi, které vlastníme, toho, jak můžeme své vlastnictví užívat ku prospěchu ostatním ve službě Bohu. Především se však týká společenství. Nejde o to, kdo je nejlepší kuchař nebo kdo má nekrásnější dům, jde o to, že poskytujeme společnost těm, kdo ji potřebují, a sdílíme společně Slovo Boží.

 Laskavost (ohledně našich darů) – každý z nás má talent na něco jiného a měli bychom jej užívat ve vzájemné službě. Jedním z největších darů je schopnost diskutovat o Slovu Božím, dokázat spolu sdílet naše znalosti, vzdělávat sebe i druhé a pomáhat si navzájem růst v pravdě. Další věc, kterou můžeme udělat, je starat se jeden o druhého, pomáhat si navzájem všude, kde je to možné, ať už se jedná o pomoc duchovní či praktickou.

Petr se nyní **1. Petrově 4:12** vrací k myšlence utrpení a mluví o výhni zkoušky. Neustále se k tomuto utrpení vrací, jako by nyní opravdu věděl, z jakého důvodu Ježíš trpěl, a chtěl nám o tom všem říci.

[Přečtěte si **1. Petruv 4:12-14**] Pokud máme správný postoj ke zkouškám a utrpení, pak není žádný důvod pro to, aby nás sužovaly. Namísto toho můžeme být silní a použít je k tomu, abychom rostli a vyvíjeli se v Pánu.

[Přečtěte si **1. Petruv 4:15-16**] Dostáváme však varování, že zatímco utrpení je něčím, z čeho máme čerpat sílu, platí to pouze tehdy, pokud trpíme ve jménu Krista. Pokud trpíme kvůli své vlastní nerozvážnosti, pak je to naše vlastní chyba.

[Přečtěte si **1. Petruv 5:1-3**] Peter stále ještě mluví o Kristově utrpení, což je téma, které proniká celým dopisem. Jsem si jistý, že zde vychází ze svých vlastních zkušeností, neboť poučuje starší, jak se starat o Boží stádo. Mají se starat o stádo, ale nemají jej ovládat, nýbrž mu mají na svém vlastním

příkladě ukazovat, jak správně žít. Je to praktický přístup – dělejte to, co dělám, ne to, co říkám. Petr se to naučil ve svém předchozím životě, kdy měl tendenci chovat se jako vůdce a silou si prosazovat svou, ale díky Ježíšovi se naučil, že vést znamená být pokorný, soucitný a neusilovat o osobní prospěch.

Petr pak obrací svou pozornost k mladším věřícím a poučuje je, aby se podřídili starším. Všichni členové církve se mají oblékat do pokory. Starší nejsou jediní, kdo mohou vést církve, vůdci můžeme být všichni nezávisle na svém statusu. Vést můžeme jednoduše tím, že budeme dávat příklad ostatním, připomínající jeden druhému, jak bychom měli žít jako Kristus, a to tak, že prostě budeme žít jako Kristus. Prostý svatý život a odloučení od světa je velmi působivým svědectvím v církvi i mimo církve. Starší by však měli být nazýváni spíše služebníky církve než vůdci, neboť jsou zde proto, aby sloužili, ne aby vedli církve v tom smyslu, v jakém je toto slovo používáno dnes. Pamatujme si, že jsme se zde všichni sešli proto, abychom byli pokorní, abychom sloužili Bohu a abychom sloužili jeden druhému.

Naším pravým vůdcem je samozřejmě Pán Ježíš Kristus. Byla mu zjevena vize Božího plánu, znal písma Starého zákona od začátku do konce a do nejpodrobnějších detailů a ochotně je sdílel se všemi, kdo s ním přišli do kontaktu. Jeho učedníci strávili tři roky pod jeho křídly. Dodával jim sílu, vedl je a ukazoval jim, jak mají žít, a to vše na svém příkladu. I my jsme byli požehnáni jeho vedením, jež pro nás zanechal v evangelijních záznamech, a všichni z nás by měli být připraveni ochotně sloužit ostatním, dávat ostatním příklad, kterého by měli následovat, aniž by mysleli na sebe.

Máme být jeden druhému služebníkem, podřídít se ostatním, a pokud to vede k utrpení, budiž, časem budeme požehnáni. Pokud se budeme takto chovat, dočkáme se nesmírné odměny. Pokud budeme věřit Bohu, v budoucnosti obdržíme jeho hojná požehnání. Naše utrpení bude trvat jenom chvíli, ale Bůh nám dává sílu, abychom se s ním dokázali vyrovnat.

Petr byl utvářen svými zkušenostmi s Kristem a Kristus ho pověřil, aby ve svém díle pokračoval, a on nepochybně rostl v duchu a v pravdě a i nadále byl velkou posilou pro všechny z nás.

Bratr David Edmonds: Clevedon, VB 13.12.15